

J. O. CURWOOD:

Lov na ženo

ROMAN

Prišla je k drugi progi, spet jo je obdalo škripanje voz. Onkraj te proge je dospela na izhono cesto, ki je vodila nizdol in je krenila po njej v ravnino.

Na dnu doline so se svetlika- li izmed drevja šotori. Drdranje železniških voz se je oddaljevalo; že je slišala zamolkli hrup glasov in hreščanje gramofona. Ob vznožju brežine se je umaknila konjem, zapreženim v tovorni voz. Voz je bil natovoren s sodci, ki so zarožljali in zaropotali, kadar je kolo zadelo ob kamen ali korenino. Voznik ni pogledal potnice. Z vso težo se je nagibal vznak, oči so mu buljile v svet, potil se je in njegovo lice je imelo smešen izraz, ki se mu je nehote nasmehnila. Tedaj pa je opazila enega izmed trkajočih se sodcev in njen prijazen smehljaj se je izpremenil v preplah. Na sodcu je bila napisana usodna beseda: "Dinamit!"

Dva moška sta šla za njo. "Sest konj, voz in stari Fric — vse je zletelo k vragu in niti trščice ni ostalo, da bi pripovedovala o tem," je rekel eden izmed njiju. "Tri minute po vzbuhu sem prišel na lice mesta, pa nisem našel ne nitke ne konjske dlake. Ta dinamit je prekleto zabavna stvar. Strelec ne bi hotel biti niti za milijon!"

"Rajši bi bil vendarle strelec nego Joe, ki mora vsak dan po dvajsetkrat s tega hriba v dolino," je odgovoril drugi.

Mlada ženska se je spet ustavila in moža sta se mimo greda ozrla nanjo. Vzbuh Joejevega dinamita ju ne bi bil osupnil bolj od krasote obličja, ki jima je s prosečim in vprašujočim pogledom mirno zrla naproti.

"Iščem kraja, ki ga imenujejo — Billovo koč," je izpregovorila, neodločno ponavlja ime, ki ji ga je bila povedala deklina v vozu. "Prosim vas, ali bi mi ga mogli pokazati?"

Mlajši izmed dvojice se je molče ozrl na tovariša. Ta, ki je bil dovolj star, da je smel gledati na žensko lepoto kakor na vabo in prevaro čutov, se je najprej obrnil vstran in je vtaknil v usta kos tobaka; nato se je sklonil naprej, kazoč z desnico pod drevje.

"Ne morete je miniti: tretja baraka na desni, s platnom progastim kakor izveski pri brivcih. 'Fonograf,' ki ga slišite, je Billov."

"Hvala vam." Neznanka je odšla. Mož sta ostala tam, kjer ju je bila pustila. Ne ta ne oni se ni ganil. Zdelo se je, da mlajši niti dihati ne more.

"Billova koč," se je naposled utrvalo iz njega. "Najrajši bi jo posvaril. Kar verjetno ne morem..."

"Kakopak!" je vzkliknil oni. "Ne morem. Ni izmed tistih. Mila in nedolžna je videti kakor Madona. 'Nikoli še nisem srečal tako čistega in krasnega bitja. K Billu pojdem, čeprav mi porečete, da sem blazen.'"

Z utripajočim srcem je stopil naprej, ves viteški v svoji mladosti. Starejši je naglo skočil k njemu in ga zgrabil za ramo.

"Domov pojdi, bedak!" je vzkliknil. "Premlad si in tvoja moč v tem taboru je premajhna, da bi se mogel Billu vtikati v tej stvari. Sicer pa," se je zlagal, videč neodločnost

mlajšega tovariša, "poznam jo. Šla je tja, kamor spada."

V Billovem šotoru je vse odrevenelo in zazijalo. Ti ljudje niso bili povsem odvajeni žensk. A take, kakršna je bila ta, ki je mirno in pokojno stopila v sredo med nje, še niso videli nikoli. Do pol ducata jih je lenarilo tod ter pušilo in poslušalo gramofon, ki ga je baš tedaj nekdo ustavil, tako da bi slišal vsako besedo. Mlada ženska je vzdignila glavo. Slutnja jo je prešinila, da bi bilo manj nepričljivo zanj, če bi bila ostala prašna in lačna. A zdaj je bilo prepozno; hotela je doseči, kar je želela, če je bilo vobče dosegljivo. Rahla rdečica ji je udarila izpod bele polti, ko je zagledala Billa, sklonjenega nad malim pultom. Spoznala ga je, da je zver. To mu je bilo zapisano na obrazu, v pohlepem, hotljivem pogledu oči, v nabreklih zabuhlinah in v globokih gubah na vratu in na obrazu. A Bill je bil to pot skoraj sam v zadregi.

"Slišala sem, da oddajate sobe," je dejala mirno. "Ali bi mogla zvedeti, kdaj odide vlak v Tete Jaune Cache?"

Poslušalci, ki so stali za njo, so se zgrnili v gručo in so iztegnili vratove naprej. Eden se je porogljivo namrdnil Billu Quadu. To mu je dalo drznost, brez katere ni bilo moči kljubovati tem sinjim očem. Nihče ni bil opazil tujca, ki je obstal med vrati. Quade je stopil izza svojega pulta in jo drzno premeril z očmi.

"Tu noter," je dejal, obračaje se k zastoru za svojim hrbtom.

Vstopila je. Ko se je zavesala strnila za njima, so bušila zijala v prihuljen smeh. Tujec med vrati je iztrkal glavico svoje pipice in jo je spravil v prsni žep flanelaste košulje. Bil je gologlav. Njegovi lasje so bili plavi, kratko pristrženi in pomešani s sivino. Na oko si mu prisodil osem in trideset let; bil je vitek, širokopleč in ne večji od neznanke. Pogled njegovih sivih oči je hladno in mirno obvisel na zastoru. Obraz mu je bil plemenit in zagorel, nos nekam neobičajen. Pravi krasotec ni bil, a vendar ga je v tem trenutku obdalo nekaj silnega, malone čarobnega. On ni bil iz horde. Mimo tega se je skrival v njem pogum, ki je preziral gručo dedcev z divjimi izrazi — pogum, če ne domišljavost, ker je tako mirno gledal na zastor in čakal.

Tisto, česar je pričakoval, se je kmalu zgodilo. To ni bil običajni hihet, običajna izmena nežnosti in prostaških šal za spuščenim zastorom. Bill se ni pokazal prvi, ni si mel velikih rok, niti ni mrdal z obličjem v izrazu zmagovalnega utešenja. Neznanka se je pokazala prva. Odgrnila je zastor in obstala tam z obličjem plamenečim kakor ogenj; blisk si jo sršali iz sinjih oči. Bill Quade je prihitel za njo.

"Ne delaj se užaljene, deklina," je prigovarjal, izteza je roko po njej. "Glej — ali ne bi bilo bolje, da se vdaš?"

Delj ni prišel. Mož, ki je stal med vrati, je vstopil in obstal zraven ženske. Njegov glas je bil tih in miren.

"Gotovo ste se zmotili?" je vprašal. Ozrla se je nanj, na njegov nežno oblikovani, neobičajno prikupni obraz, njegovo vitko postavo in jasno, neizpreme-

nljivo sivino njegovih oči.

"Da, zmotila sem se — strašno sem se zmotila!"

"Saj sem dejal, da ni treba takoj zameriti," je dejal Bill Quade. "Nu, glejte..."

V roki je držal šop bankovcev. Mlada ženska ni niti slutila, da bi mogel kdo na svetu udariti tako iznenada in s tako strašnim učinkom, kakor je sivooki tujec udaril Quada. Udarec je bil samo eden, toda Quade se je po njem zvrnil kakor mrtev. Odigralo se je tako naglo, da je bila preje zunaj, nego se je osvestila, kaj se je zgodilo.

"Po naključju sem vas videl, ko ste vstopili," ji je pojasnil z mirnim glasom. "Mislil sem si, da se najbrž motite... Slišal sem, da ste vprašali zastran prenočišča. Ako hočete iti z menoj, vas povedem k známim ljudem."

"Pojdem," je dejala, "če vam ne napravim s tem prevelike nepravilnosti. Za ono pa — tam notri — hvala vam."

II.

Šla sta po aleji velikih drevov, v katero je bila obrnjena vsa raznobarna in raznolika arhitektura mesteca. Tu pa tam je kaka koč prispevala k temu, da bi zbujala celota bolj stalen dojem. Neznanka se ni preveč ogledovala. Opazila je, da hodita mimo krajev, kjer stoje dolge vrste kolih, in da služijo nekatere izmed njih trgovini. Videla je napise, obe- tajoče fine alkoholne pijače in smodke — povsod samo "fine pijače," ki so jih včasih dovažali v tabor označene kot "dinamit," "nasoljeno švinjino" ali "moko." Zavedala se je, da jo vsakdo gleda, ko gresta mimo. Razločno je slišala dve ženski in neko dekle, ki so, če so svojeglavno trenile; na-

pred enim izmed šotorov razgrinjale odeje, kako so začudeno in radovedno ugibale o nji. Ozrla se je na moža ob svoji strani. Pravilno je cenila njegovo vljudnost v tem, da ji ni pohnujal znanja. V njenih očeh se je zasvetila poredna iskrica. "Vse to mi je tuje in novo — in kajpak zelo zanimivo," je dejala. "Prišla sem, pripravljena kaj vem na kaj in zdaj najdem tole. A zakaj me tako ogledujejo? Saj nisem nikak posebnost."

"O, pač," je odgovoril nepri-siljeno. "Najlepša žena ste, kar so jih kdaj videli."

Ko ji je tako rekel, sta se srečala z očmi. Njegov odgovor je bil spoštljiv. Ne v njegovem vedenju ne v pogledu ni bilo predrznosti. Vprašala ga je za pojasnilo in on ga ji je dal. Ustnice mlade neznanke so svojeglavno trenile; na-

smehnila se je in zardela.

"Oprostite," se je uprla. "Se malokdaj mi je šlo tako na smeh kakor to minuto. V teku zadnjih štiri in dvajset ur sem srečala vsake vrste čudne ljudi in preslišala toliko čudnih besed. Ali morda menite, da vam v tej pustlini ni treba zatajevati svojih misli?"

"Saj nisem izrazil svojih misli," je popravil. "Rekel sem vam, kaj si mislijo oni."

"A tako — tedaj vas prosim

odpuščanja!" "Prosim," je odvrnil malomarno in njegove smejave oči so jo pogledale naravnost. "Ne obojavljam se vam povedati, da sem največji posebnost, ki ga motere srečati med tem gorovjem in med morjem. Ni moja navada, da bi branil ženske. Puščam jih, da hodijo svojo pot in se ne vtikam v njihove posle."

(Dalje prihodnjič)

Želodčno zdravilo iskreno priporočeno

TRINER'S ELIXIR OF BITTER WINE

Ne bodite sužnji neprebavnosti

NAROČITE SI PROSTI VZOREC — Triner's Bitter Wine Co. 544 S. Wells St., Chicago, Ill. Pošljite mi brezplačni vzorec. Ime Naslov

METROPOLITAN LIFE INSURANCE COMPANY

Poročilo za leto, zaključujoče 31. decembra, 1936

(V soglasju z letnim poročilom, podanim na New York State Insurance Department)

ZAVAROVALNINA V TEKU

Smrtninska:	
Navadna zavarovalnina	\$10,896,871,470.00
Industrijska zavarovalnina	7,175,974,709.00
Zavarovalnina v grupah	3,238,129,605.00
Skupaj	\$21,310,975,784.00

Proti nesrečam in boleznim tedensko zavarovanje	17,238,719.00
---	---------------

Police:	
Smrtninske (vključno 1,808,476 certifikatov v grupah)	42,990,980
Za zdravje in proti nesreči (vključno 979,343 certifikatov v grupah)	1,206,808

PREMOŽENJE IN OBVEZNOSTI

Premoženje	\$4,494,701,772.24
------------	--------------------

Obveznosti:	
Postavna rezerva polic	3,920,990,791.00
Dividende plačljive lastnikom polic v 1937	101,581,144.00
Druge obveznosti	145,705,169.55
Slučajna rezerva	48,000,000.00

Skupne obveznosti	\$4,216,277,104.55
-------------------	--------------------

Prost sklad (preostanek)	\$278,424,667.69
--------------------------	------------------

PROMET V LETU 1936 (LETNE ŠTEVILKE)

Nova zavarovalnina izdana:	
Navadne police	\$1,114,803,062.00
Industrijska zavarovalnina	1,009,049,516.00
Police v grupah	142,020,543.00
Skupno	\$2,265,873,121.00
Obnovljena in povišana	\$709,108,639.00

Plačano dedičem in lastnikom polic:	
Posmrtnina	\$164,916,631.02
Druge plačila lastnikom polic	\$346,227,175.39
Skupna izplačila	\$511,143,806.41

PROMET V 1936 (DNEVNA POVPREČNOST)

Police izdane in obnovljene dnevno	17,284
Število zahtev plačanih dnevno	2,344
Zavarovalnina izdana, obnovljena ali povišana dnevno	\$9,818,422.00
Plačila dedičem in lastnikom polic in priključitev rezerve dnevno	\$2,450,501.00
Zvišanje premoženja dnevno	\$857,753.00

Metropolitan je medsebojna organizacija. Njeno premoženje je za dobrobit nje lastnikov polic in vsak deljiv preostanek se vrne nje lastnikom polic v obliki dividend.

Približno ena petina ljudi v Zedinjenih državah in Kanadi je sedaj zavarovanih pri Metropolitan, mnogo jih ima dve ali več polic.

METROPOLITAN LIFE INSURANCE COMPANY

FREDERICK H. ECKER
Chairman of the Board

NEW YORK

LEROY A. LINCOLN
President